

Land! Land! Land! Hør Herrens ord Jer. 22, 29

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Nr. 10

DESEMBER 1949

3. årgang

GUDS JULEGAVE.

«Et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og fyrstendømmet er på hans skulder, og en kaller hans navn Under, rådgiver, veldig Gud, evig Fader, Fredsfyrste.» (Esaias 9, 6.)

«Ventetiden faller alltid lang», sier et gammelt ord. Det har vi sikkert også alle erfaring for, især når det gjelder julehøytiden. Da vi selv var barn, syntes vi det ble lenge å vente før julen kom. Vi gikk der og tellet dagene, ventet og gledet oss. — Slik er det med barna også i dag. Det er forresten veldig godt å ha noe godt å vente på.

Da Guds eget folk hadde løfte om en Frelser, gikk mange i spent forventning. Men tiden dro ut, de syntes det ble så overmåte lenge å vente. Noen ble helt mismodige og oppga det hele, andre trodde så fast på løftene at de endog i fast forvisning gledet seg på forhånd. Profeten Essaias hadde slik tillit til Gud. Det var som han allerede flere hundre år i forveien så oppfyllelsen av løftet. Der ved fikk han del i gleden og ble sterk og frimodig. Han så virkeliggjørelsen av Guds plan som det største av alt. — Noe større og bedre kan heller ikke tenkes for oss mennesker. Det er just dette som gir oss frelse, fred og glede. — Uten det hadde ingen av oss noe å håpe på, intet å glede oss til, intet godt å vente på. — La

oss øtenke dette, for da vil Guds julegave bli så meget større for oss.

Vi lever i en tid da Guds løfter om en Frelser fra synd og død for lenge siden er gått i oppfyllelse. Det som de gamle speidet fremover mot og ventet på, er en levende og nærværende virkelighet for oss. Vi har bare å ta imot Guds store julegave, sa eier vi alt dette som de gamle speidet etter. «For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og fyrstendømmet er på hans skulder...» Dette barn var det som ble født julenatt og gikk gjennom menneskelivet som den saktmodige og kjærlige Frelser, tjenende og hjelpende overalt hvor Han møtte lidende og mottagelige mennesker. Og til slutt ble Han — hvis like aldri har gått på vår jord — naglet til korsets tre av misunnelige og hatefulle mennesker. Men just derved ble Han hva Gud hadde eslet Ham til og som profeten med sitt skarpe seerblick hadde klart for øye hundrer av år i forveien: En Frelser. «En kaller hans navn Under, Rådgiver, veldig Gud, evig Fader, Fredsfyrste.»

Alt dette blir Han som er Guds julegave — for hver den som tar imot Ham.

En blomst i knapphullet.

Menighetsrådsvalgene i Spydeberg, Hovin og Heli sokn er nå foretatt for kommende fire-års periode. Vi ville da gjerne få sette «en blomst i knapphullet» til Heli menighet, fordi denne menighet prosentvis hadde den største deltagelse ved valget av nytt menighetsråd i år. Dette syntes vi var en gledelig begivenhet. Ofte kan en nemlig få det inntrykk at mange synes å se ned på Heli hva de kirkelige forhold angår. Det ville være gildt om det kunne bli en forandring i så måte. Og nå har Heli menighet sin sjangse! Vi håper også at den i kommende tider vil hevde sin plass som en god nummer en i vår bygd når det gjelder kirkesøkningen, folketallet tatt i betraktning, naturligvis.

Dette ønsker vi først og fremst for menighetens egen skyld og for den enkeltes skyld. Vi ønsker at mange må få den åndelige berikelse som samværet om Guds ord i menighetens forsamling gir. Det er nemlig ikke nok for et menneske å samle penger og rikdom som foregår. Sjelen trenger næring. Og det er som Jesus sier: «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.»

Måtte derfor riktig mange — både i Heli og i de andre menigheter i vår bygd — i dagene som ligger foran — søke flittig opp til Guds hus for derigjennom å få næring for sin sjel. Den lille stunden i Guds hus søndag formiddag vil sikkert ikke være bortkastet for den som ønsker de evige verdier. Disse gir nemlig kraft og hjelp også for dagens gjerning.

Er det ikke sant som formannen i Heli menighetsråd uttrykte det i sin «avskjedstale» på valgdagen i Heli kirke: «Hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin

Det er den største og beste julegave som noen gang er gitt.

Er denne gave blitt din? Har du tatt imot den? Ja, for også du må ta imot, ellers blir den aldri din. — Det er jo slik med enhver gave. Den som ikke vil ta imot, får ingen glede av den.

Og det vidunderlig gode er at denne gave tilbys oss alle, nettopp nå i gavens store høytid. Det er også just fordi Gud har gitt menneskeslekten denne ufattelige gave at vi i julen gir hverandre julegaver. En frukt, en følge av Guds gave. Vi elsker, fordi Han elsket oss først.

La oss da alle sammen lukke opp både hjerte og hjem for denne Guds vidunderlige julegave, og vi skal få oppleve at barnet som er oss gitt, blir oss til frelse og fred, ja, til evig salighet.

sjel?» Han uttalte også håpet om at ungdommen måtte komme og slutte opp om kirken. Dette synes vi var et godt ønske av en erfaren og dyktig skolens og kirkens mann, ja, av en av de framragende praktiske livs menn også, når han nå går «fra borde».

Gud signe både ham og Heli menighet med sin rike nåde og fred!

Vi sier både ham og menigheten: Hjerterelig takk!

R e d.

Ved evighetens terskel.

Pastor Benjamin Parsons: Min mor var meget fortrolig med Den hellige skrift; hun hadde et ord for alt og henviste under alle forhold til Guds ord. Jeg var bare 5 år da mor døde, men fra den stund besluttet jeg at Guds ord skulle være min veileder i alt, og således er jeg blitt reddet ut av mange snarer moralsk og åndelig. Bibelen har stedse vært min veileder angående hva som er rett og urett. Hver gang mennesker har forsøkt å forlede meg til å gå bort fra Kristus og hans enkle evangelium, har mitt svar vært: «Herre, til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.» Og nå da jeg ligger ansikt til ansikt med døden, finner jeg at jeg har bygd på en klippe som helvedes porter aldri skal få hånd over. (Etter «Samleren».)

Kronprinsens hilsen til det norske Amerika.

Kjære biskop Aasgaard!

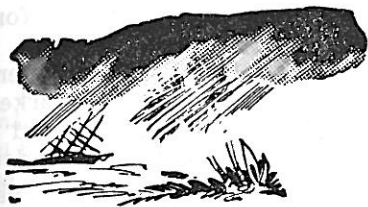
Kronprinsessen og jeg sender våre varmeste og inderligste juleønsker, i håp om at juleevangeliets glade budskap vil minne oss alle om Guds godhet, og bidra til at vi åpner våre hjerter for Ham, slik at vi kan være villige til i ydmykhet å prøve å gå de veier Han vil, og ikke bare det vi tror vi selv vil, hvor edle og gode våre motiver enn synes å være.

Med de aller beste ønsker om et virkelig godt nytt år for Dem og Deres og for alle våre stammefrender over i Statene forblir jeg Deres meget hengivne

O l a v.

Denne julehilsen sendte kronprins Olav i fjor til det utflyttede Norge. Er det ikke stort at vi har en slik kronprins!? Måtte mange i Norge følge den vei han viser! Da skulle det være håp for det unge Norge. La oss takke Gud for ham!

(Norsk Misjonstidende.)

PÅ JULETREFEST

Det var 2. juledag. Presten hadde høymesse i kapellkirken om formiddagen. På hjemveien skulle han stanse i en av skolekretsene og være med på juletreffest. Det var blitt fast tradisjon med en slik fest. Folk kom i flokk og følge, unge og gamle, små og store. Det var gildt å se at de kom på denne måte — «mann av huse» undertiden, selv om været var rusket. For sannelig var det ikke alltid så lett, midt i mørketiden, og veiene kunne være lange — sjøveis også. Men folket var vant til å ta en «dyst». Og når det var noe de virkelig ville, lot de seg ikke stanse av småting. Det var sterke viljer og harde «hanser» både til godt og vondt. Noen framifrå gode kristne, riktig gullkristne, med omsorg for andres frelse fantes også. Det var således riktig gildt å komme til denne krets og få være med på deres juletreffest. — Alt var stelt i stand på beste måte, et vakkert juletre sto pyntet og tiltrakk seg særlig de minstes oppmerksomhet. — Det er forresten noe eget ved juletreet. Det taler til oss alle sammen, selv om vi er temmelig gamle og noen kanskje er kommet «langt bort». Det forteller om den gode Frelser som virkelig elsker, endog slike som oss, og kommer med sin frelsende nåde. Denne tale kan nå like til hjertet både hos gamle og unge, ja, til og med hos ellers temmelig harde og barkete karer.

Også denne kveld lød jule-evangeliets lyse toner. Det ble en velsignet stund om det gamle og alltid nye og aktuelle evangelium. Guds ånd var tilstede, og vi fikk oppleve et nytt stykke av julens hellige høytid. De kjære julesanger ble sunget av fullt bryst, både av små og store. Det var jubel i barnesangen, og kanskje nettopp dette var en mektig preken til gamle bestemor og bestefar. De så og de tenkte. Minnene kom og gikk. I ånden så de nok både tilbake og fram. Det følte jo ikke lenge siden de selv gikk som barn omkring juletreet og sang de uforglemmelige julesanger. Og nå var de blitt gamle og grå. Mangt og meget hadde forandret seg i livet, men julens velsignede budskap var likevel det samme, og de kjære, gode julesalmer likedan. Nå var stemmen sprukken og skral, men det var ikke så ille. Om en liten stund skulle det bli anderledes. Det var bare om å gjøre at de nådde fram,

at de hadde det rett med Gud, så de fikk være med ved den store julefest i himmelens lyse saler. Da skulle de nok kunne synge igjen. Ja, da skulle sangen stige ren og klar fra et helt og udelt hjerte til ære for Ham som med sitt blod kjøpte oss fra verden til Gud. Hvilken tanke! Hvilket håp! Nå gjaldt det bare å gjøre sitt kall og sin utvelgelse fast, leve himmelvendt og reiseferdig hver eneste dag!

Men så var det alle de andre! Tenk om de ville komme og ta imot Guds store julegave! Og bønner kunne bane seg vei mot det høye: «Gud la oss alle møtes glad og ingen av våre savne! Det unde oss Gud for Kristi blod vi måtte i himmlen havne!»

Timene gikk, og alt ble ordnet så vel-signet godt. Det var mat både for sjel og legeme, en koselig prat også for dem som ikke møttes svært ofte. Virkelig fest! Både for små og store var der noe som kunne skape glede og høytid.

Og da alt var slutt, forsøkte de å finne hjem hver til sitt i den mørke natten. Det var imidlertid ikke så enkelt for alle. Mørket var tett, veiene ikke alle steder så bra, men for dem som kunne holde seg på landjorden, gikk det da på en måte. Verre var det for den som hadde lang sjøvei — i krappt farvann, forbi de svarte skjær og de lumske undervannsbåer. — Især kunne det bli hardt for presteskyssen. De vanlige skyssfolk ville ikke engang ta ut mot mørke natten og i slikt et vær. Men presten ville nødig ligge over til neste morgen så sant det fantes mulighet for å komme hjem. Han fikk derfor andre karer med stor motorbåt til å påta seg skyssen. Visstnok var det mørkt «som i en sekk», men det var jo ikke langt, bare ca. tre kvarters kjøring om alt gikk godt. Verst var det tette mørket i det krappe farvann. — Alt gikk også fint til å begynne med, bra fart, og alt så greit ut. Det første farlige skjæret var passert uten uhell. Snart sto båten opp mot den farlige svingen, hvor det gjaldt å dreie roret akkurat i rette øyeblikk. Mannen i styrehuset stod rolig og fattet med spente nerver. Karen på utkiksplassen forut speidet det beste han evnet. En vanskelig oppgave! Bare en smal, krokete renne til å styre i — og rundt omkring flatt landskap, omtrent jevnt med sjøen, litt over eller under vannflaten ettersom det var flo eller fjære sjø.

Ingen fyrlykter dengang. — Båten gikk med sakte fart for sikkerhets skyld da vi nærmet oss det kritiske punkt. Hver mann gjorde sitt beste. Men likevel — plutselig sto båten fast på et undervannsskjær, og ble stående. Dessverre var vi kommet «urlite» for langt til bord, og dermed var det gjort. —

Heldigvis var det ikke noen øyeblikkelig fare på ferde. Vinden var spak, og båten så ut til å være tett. Mannskapet tok situasjonen med ro og fatning.

Småbåten ble satt ut, og et par karer gikk ned i den med et anker med lang line på. De rodde et stykke unda, droppet ankeret og kom tilbake for på den måten å forsøke å trekke skøyten av grunnen. Men forgjeves. Alt strev mislyktes.

Snart tok det til å blåse også — just den gale veien. Hva skulle en gjøre? Karene arbeidet, forsøkte alle tenkelige utveier, men nei. En gang holdt de på å miste småbåten. Da så det kritisk ut. Men just i siste liten fikk de berget den. Vinden økte på, og det var slett ikke lyse utsikter. Hvor lenge mannskapet arbeidet på denne måte, vet jeg ikke. Minuttene sleper seg sent avsted under slike spennende forhold. — Likevel ble det en løsning. Tilsynelatende helt umotivert gled plutselig skøyten av grunnen. — Sjøen hadde begynt å flø, og den var sterk nok til å løfte hele båten.

Dermed var vi dog ikke ferdig. Hva så? Skulle vi driste oss til å fortsette reisen? Ville det være sikrest å foreta vendereise? — Ingen av mannskapet hadde mot på den siste «kneiken» i det tette mørke og

den sterke vind som hadde blåst opp, for det var den vanskeligste biten.

Resultatet ble vendereise. Og det ble en vanskelig tårn i slikt uvær og mørke. Presten og en annen passasjer gikk ned i den lille lugar forut, skjønt der var det ikke lystelig å være. Båten hugget og hugget, stampesjø og dertil drypp, drypp gjennom luken. — Sjansen for å finne tilbake syntes ytterst liten. De to i lugaren — sjøsyke og elendige ventet i spenning. Hva skulle det bli til? Et kraftig støt mot et eller annet skjær — og så — en våt grav — som så mange andre av dem som ferdes på det farlige hav. — Imidlertid var dermed intet å gjøre. Det fikk bli som Gud ville. Vi var i hans hånd. Dertil var det jo jul — frelsens store høytid. Ville Han atter møte oss med sin forunderlige frelse?

Tiden slet seg langsomt avsted, og båten likedan. Mot sjø og vind gikk det ikke fort. Likevel monnet det for hver omdreining i maskinen. Og de frådende bølger kom ikke fossende inn i baugen. Båten klarte påkjenningen. Og langt om lenge, da det led mot morgenen, gled båten i havn. Det gledelige var hendt: Både folk og båt var berget. Det ble ny julegleder og takk for frelsen.

Etter å ha skiftet tørt tøy og en blunn kunne den endelige hjemreise foretas i fullt dagslys. Denne forløp uten viderverdigheter, heldigvis. Da følte det godt å kunne sette foten på fast grunn. Det gjelder både i timelig som åndelig forstand. Måtte vi alle ha det slik, ikke slå oss til ro med noe mindre. Det er nettopp derfor Gud har gitt oss jul.

MILLIONER GANGER Å FORETREKKE.

I en bok, nylig utkommet i Danmark, «Hvorfor er vi så sure?», får man et eiendommelig innblikk i tidens vanskeligheter sett fra vidt forskjellige synspunkter. Arbeideren, husmoren, slakteren, nervelegen, kontormannen, hushjelpen, den unge gifte kvinne, soldaten, forretningsmannen og mange flere prøver å begrunne hvorfor de er sure og utilfredse.

Det er vidt forskjellige svar, og de fleste er negative og sørgelige. Hvis det er et gjennomsnitt, er det grunn til triste tanker. I et av kapitlene gir «den bedratte ektemann» et svar på årsaken til nåtidens moralske krise.

«Og når jeg sitter alene i spisekroken med mitt glass og min flaske, kan jeg ikke la være å spekulere over årsaken til at alt er blitt slått i stykker. Jeg er klar over at min kone hverken er verre eller bedre enn tusenvis av andre koner i dag. Hun er slett ikke en gatepike. Hun er en ganske alminnelig kvinne som likesom utallige

av hennes medsøstre slapt lar seg drive med av den ekle, lumre strøm som kalles «den moderne moral», eller rettere den moderne mangel på moral. De egentlige skyldige i den ulykke og missnøye som perger vår tids mennesker, er de forløyede og falske profeter som i så mange årtier har preket den frie kjærlighet! Den hører hjemme blant vesener som så gjerne vil pynte seg med betegnelsen «skapningens herre». Jeg tror ikke på noen Gud, men jeg blir mer og mer klar over at de harde og vanskelige idealer som prester og vigiliafolk representerer er millioner ganger å foretrekke for de libertin-idealene den moderne litteratur og presse har oppfostret oss med — for meg er det ingen vei tilbake. Jeg er en dott og en drukkenbolt, og det skylder jeg den frie kjærlighets profeter.»

— — —

(Etter Vårt Land.)

Skulle ikke ovenstående «fortvilede hjerteskrisk» gi også våre landsmenn noe å tenke på?

Skal det være anstand på hytta?

Det var en yngre prest som reiste dette spørsmål på en ungdomsgudstjeneste forleden: Skal vi ha anstand på hytta? Det var tydelig å merke på smilene og munterheten nedover benkeradene i kirken at spørsmålet utløste både nyssgjerrighet og interesse blant de unge. Kan hende var det et skudd nærmere blinken enn folk vanligvis tenker dette med ungdommen og anstand. Kanskje er det ikke så få som går og kjenner på at det ikke riktig er som det skal med disse hytteturene. Det er bare det at det er blitt sånn.

Ja, men er det derfor sikkert at det bør være sånn? Skulle det ikke være grunn til å tenke litt på anstanden når en hyttetur planlegges? Vi behøver ikke gå så mange årene tilbake i tiden da anstand for ugifte kvinner og menn var den selvfølgeligste ting av verden. Da hadde vi en moralsk konvensjon som det var en selvsagt ting skulle iakttas. La gå den stundom var noe gjennomhullet, den var der likevel, og var et vern for de unge.

I dag er «anstand» et antikvarisk ord for ungdommen som den flirer bort. To og to og par om par drar man i vei. DET betyr selvfølgelig ikke uten videre at de unge lever umoralsk. Det skulle også bare mangle. Men DET vet mange at det ofte ikke riktig er som det skal være, at det slett ikke hadde vært av veien med «anstand». Og at de unge kan bli ledet til ting som de angres bittert hele livet siden.

«Vi må arbeide for å få en ny kristen konvensjon», sa presten. Og her skal kristen ungdom vise veien. Som det nå er, blander den seg altfor ofte med strømmen innover skogen og vidda til hytter uten anstand. Før i tiden var de unge

Det er mer enn sørgelig at mange, ja, altfor mange intet ondt anende unge mennesker skal bli lokket ut på den bunnløse hengemyr av lett-sindige skribenter som vil innbille ungdommen, ja, eldre med, at hvis de vil gjelde for å være moderne mennesker som følger med tiden, må de følge sin egen lyst og iallfall prøve «den frie kjærlighet», kameratekteskap og liknende utskielser. Slik er livet, sies det. Et moderne menneske må da være realistisk og ikke snerp-ete. Og så føres mange ut i elendigheten og ender på liknende måte som hin stakkars danske mann som ikke lenger hadde noe håp, men gled lenger og lenger ned i håpløshet og fortvilelse. Stakkars mennesker. Nei, da er Jesu Kristi evangelium noe ganske annet. Det kaller oss til å følge Ham som var villig til å fornekte seg selv og gå gjennom trengsel og vanskelighet, i ærlighet og renhet for å nå målet. I hans følge renses og lutres et menneske. Riktignok koster det kamp, men så fører det også til fred og harmoni, ja, til den høyeste lykke. Da blir ikke livet på jorden forgjeves, men bærer god frukt, og evigheten blir salig.

mer sammen med de eldre. Da var det familien som preget samfundslivet. Selvfølgelig fikk de unge også da være for seg selv, men de hadde anstand. Ikke fordi de til alle tider skulle gjestes, men fordi de skulle ha for øye at det eksisterte moralske grenser som ikke skal overskrides for den som vil leve anstendig.

Kanskje var det en ide å forsøke med en familietur til hytta? Så kunne venner og venninner dyrke kameratskapet i familiekreisen. Hvorfor ikke prøve? (Etter «Folkets Framtid».)

Konfirmantfest.

Også i år hadde vi en hyggelig konfirmantfest — på Bededag. Det var møtt fram en pen flokk konfirmanter, både piker og gutter, samt foreldre og andre. Det var gildt å møtes slik både unge og eldre om livets største sak, om Frelseren, Jesus Kristus. Vi fikk også sang og musikk av våre egne samt fiolinmusikk av pastor Selmer. Han talte også til de unge og la dem alvorret varmt på hjertet. Han uttalte bl. a. også håpet om at det ikke måtte være noen avskjedsfest for konfirmantene, men tvertimot en velkomstfest for de unge som nå kommer som selvstendige iemmer av menigheten og inntar sin plass der.

Ingrid Dingstad leste opp et par gode stykker for ungdommen. Presten ledet festen og takket til slutt for godt samvær.

Et nytt Europa . . .

Biskop Hans Lilje holdt på KFUM's kongress i Florense et foredrag om Europas fremtid, som har vakt oppmerksomhet. Biskopen begynte med å henvise til den kristne middelalder da alle europeiske nasjoner nådde sitt høydepunkt i møtet med kristendommen. Da var kristne grunn-tanker innmuret i selve grunnvollen i livet.

Et nytt Europa må føre denne linje videre. Enten må Europa bli kristnet eller gå til grunne.

Å gripe tilbake til den gamle humanisme hjelper ikke, like så lite som en tilbakevenden til andre historiske former for kristne tradisjoner. Det er ingen forjettelse knyttet til å vende tilbake til fortiden. Hva vi behøver er et kristent menneskebilde gjenskapt i nåtidens menneskeoppfattelse. Vi har sett at overmennesket bare er et skritt fra undermennesket og innsett at sannheten i ordet om at mennesket er det klokeste og farligste av alle rovdyr.

Det kristne menneskebilde må forståes under synspunktet ansvar, frihet og tjeneste for nesten. Med denne forståelse vil det kristne liv kunne gjenskapes. (Etter «Samleren».)

Landstad-monumentet.

Den utlodning som ble satt i gang i Seljord i Telemark til inntekt for monument over salmedikteren Landstad, er nå trukket. Av trekningslisten fremgår det at første gevinst er kommet til Spydeberg, vunnet på lodd nr. 74661 — solgt av Turid Storaker.

Det er sikkert også solgt andre loddbøker i Spydeberg, og vi skal derfor anføre de lodd som er kommet ut med gevinst: Nr. 55583, 7992, 22342, 10978, 4530, 43829, 20001, 11503, 50873, 53251, 38829, 52651, 29363, 4163, 55996, 60586, 21548, 12456, 36854, 4737, 45095, 52847, 37630, 66992, 7110, 53156, 5238, 3407, 1714, 6581, 50637, 43695, 20470, 4802, 75262.

De beste prekenere er ikke de som holdes fra prekestoler. Det er de som lever av sanne kristne. De er levende prekenere fordi de viser i livets handling den tro og kjærlighet som bor inne i hjertet.

Spydeberg Sjømannsmisjonsforening er innbudt til fru Nilsen, Støkken, med sitt første møte i det nye året — onsdag den 11. januar kl. 16.

Vel møtt da medlemmer! Husk på den forandrede møtedag!

Døde.

20. oktober: Anna Alette Dæhli, fhv. gbr. ugift rentenist, født 6. juni 1868.

25. oktober: Bernt Hansen Stabberud, fhv. tømmermann og gbr., enkemann, født 20. mai 1863.

5. november: Elise Mathea Torp, født Kristiansen, gift, født 5. september 1909, Torp i Heli.

11. november: Hans Edvart Bøhler, gift gbr., født 25. september 1879, Bøhler østre.

11. november: Hans Olaves Kristiansen Skårberg, gift, fhv. gbr. og kirketjener i Heli, født 19. februar 1868.

22. november: Oskar Gunnerius Moen, gift, fhv. gbr. og bankdirektør, født 2. desember 1867, Althov.

28. november: Randi Synøve Sandem, ugift, født 29. januar 1913 i Hovin.

3. desember: Andrea Karoline Tallaksen, enke, født 2. september 1882.

Når en ser over fortegnelsen over døde siden sist, merker en at det er flere som er vandret bort. Og tar en for seg fortegnelsen for hele året 1949, finner en at det er mange flere. I denne fortegnelse finner vi unge og gamle, ja, til og med barn; slike som sto i livets vår og var mors og fars glede og håp. Især stanser tankene ved de to kjekke, små barn som druknet i gårdsbrønnen. Det kom så plutselig og uventet, hvorfor også sorgen hos foreldrene ble så dyp og tung.

Vi tenker også på de unge, de som var i livets beste alder, men ble innhentet av døden. Videre på dem som sto i sin alders beste kraft — med en stor oppgave i hjemmet, overfor ektefelle og barn. Også disse ble kalt bort. Utenkt og uønsket var det av mennesker, men slik ordnet Han det, Han som bestemmer over liv og død, og som ønsker å dra oss alle inn til seg.

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Utgitt av Spydeberg, Hovin og Heli Menighetsråd

Ansvarlig redaktør S. T. STORAKER
Kasserer Kjøpmann E. A. SKULLERUD
Ekspedisjon FRK. MARY MELLUM, tlf 8

Våre tanker går også til de gamle, ja, noen av dem ble riktig gamle, de som fikk en lang og strevsom arbeidsdag. Noen av dem hadde vært med i mangt og meget, i offentlig styre og stell. Men så fikk de reisebud. Døden gjør ikke forskjell på folk. Når timen er inne må alle flytte. Og det er sikkert godt slik, for således som denne verden er, ville det nok ikke på noen måte være bra å bli boende hernelde bestandig. Derfor har den vise og kjærlige Gud ordnet det slik at alle må reise i sin tid, tidlig eller sent, eller i livets middagstid, ettersom Han bestemmer. Og Han vet sikkert å finne det rette øyeblikk for hver eneste en. For oss gjelder det da å være reiseferdige, så det kan bli en god utgang av denne verden og en salig inngang i den evige verden. Slik kan det også bli for hver eneste en, om vi bare vil høre på Guds ord og følge det.

Likevel kan det bli vemodig å skilles fra sine kjære, ikke minst føles det sårt når det lakker mot jul. Især kan det bli trist og tomt julekvelden å måtte savne en av sine kjære. Julen er jo hjemmets fest, og da ville vi gjerne være sammen med alle våre kjære. Når da en nylig er flyttet bort, blir det et stort tomrom. Det kan ikke og skal ikke være anderledes for dem som er knyttet sammen med de fineste bånd. Gud har en mening også med det. Han selv vil da komme mere nær og løfte hjertet og sinn mere oppover mot det store hjemmet, det som vi alle er bestemt for og som vi også alle kan nå fram til om vi virkelig vil.

La da Guds velsignede julegave få komme og fylle noe av tomrommet derhjemme, så kan det som syntes så svært bli til rik velsignelse. Gud makter å vende sorg til glede. Han ønsker å gi alle sørgende en god og rik julehøytid i Jesu navn. Så blir det mulig å takke Gud for hva Han ga gjennom de kjære og si med den gamle Herrens tjener:

«Herren gav, Herren tok, Herrens navn være lovet!»

Den amerikanske kongressen og likedan det engelske parlament begynner sine forhandlinger med bønn. I det engelske parlament er det en engelsk bønn som bes i overvær av alle parlamentsmedlemmene i et spesielt bønnerom, mens i den amerikanske kongress bes en fri bønn. I de siste to årene er det congressionalist presten Peter Marshall som har ledet i bønn ved hvert senatsmøtes begynnelse. Det er også gjort kjent gjennom en erklæring fra generalsekretær Trygve Lie at FN seksjoner skal begynne med noen minutters stillhet i bønn.

En rik og velsignet jule-
høytid ønskes alle bladets
lesere og hvert et hjem i
hele vår bygd!

Vi sier hjertelig takk for året
som svinner og ønsker et like godt år i
1950 eller om mulig et enda bedre!

Guds velsignelse være over Spydeberg!

Døpte.

28. august: Grethe Synøve av foreldre Marie og Gustav Haugen, Granli.

4. september: Lene av foreldre Marie Elisabeth og Rolf Mørk, Bjørnstad.

4. september: Age Roald av foreldre Kristine og Lars Rognstad, Fredly.

4. september: Torhild Synøve av foreldre Gunvor og Tore Ingebret Grini, Fjellheim.

18. september: Ragnhild Helene av foreldre Astrid og Johannes Bjørndalen, Revhaug.

18. september: Kari Minda av foreldre Ragnhild og Thorbjørn Levig, Langli.

18. september: Laila Kirsten av foreldre Else Kristine og Andreas Olav Hagen, Dehli.

16. oktober: Trond av foreldre Inger og Kjell Grini, Spydeberg.

16. oktober: Jon Anders av foreldre Margit og Torstein Olaf Østby, Østby.

16. oktober: Ole Fredrik av foreldre Elsa og Ole Hagbart Andreas Kvilesjø, Skøyen.

16. oktober: Jenny Helene av foreldre Kristine og Alf Anton Unnerud, Unnerud.

23. oktober: Torunn av foreldre Anne Helene og Torbjørn Karistad, Skulberg.

4. november: Tove Elisabet av foreldre Edel Harriet og Torbjørn Hvidsten.

6. november: Jakob Olai av foreldre Agot Marie og Johannes Bjerke, Sundby.

6. november: Gunnar av foreldre Ruth Therese og Jakob Krogh, Kragtorp.

13. november: Anne-Lise av foreldre Alvilde og Per Englund.

27. november: Asmund av foreldre Randi og Ove Haare, Galtebu.

27. november: Ingeborg Kristine av foreldre Anna og Trygve Jahren, Egeland.

27. november: Bjørg Ingjerd av foreldre Ada Cicilie og Torbjørn Nordby, Fjellbu i Spydeberg.

Gaver til «Menighetsbladet».

«En glad giver» kr. 20.—. M. Ødeli kr. 5.—. Aksel Huseby kr. 5.—. Jakob Bjerke kr. 20.—. Fru M. Strømsø-Sandvik kr. 10.—. Olav Olsen, Roås kr. 10.—. Anonym pr. post kr. 10.—.

Vi sier hjertelig takk til alle glade givere, både denne gang og alle som tidligere i årets løp har sendt sin gave! Vi sier også tusen takk til alle annonsørene for den støtte som de yter

vårt blad! I det hele tatt er vi glad for all hjelp til bladet, både pengegaver og inserater. Og for det nye året vil vi ønske at det må bli ennå flere som har et lite stykke å skrive til menighetsbladet. Mange takk for året 1949! Takk også til kasserer og ekspeditør!

— — —
En av dem som har sendt sin gave til bladet, har sendt følgende vakre hilsen med:

«Sender 5 kroner til «Menighetsbladet» som jeg er takknemlig for å få.

Da jeg har vært syk i mange år, så jeg ikke kan komme hverken til kirken eller noe annet sted, er det så hyggelig å få «Menighetsbladet» så jeg kan følge litt med i det som skjer i menigheten. Takk til dere som stiller med det!

Hilsen N.N.»

— — —
Redaktøren vil gjerne få uttale sin glede og takk for denne hilsen. Det er sannelig gjeldt for dem som stiller med bladet å merke, at det er noen som setter pris på det. Det er jo nettopp vårt ønske og vårt mål at vårt lille menighetsblad kunne komme som en liten lysstråle inn i de mange hjem, komme med bud og hilsen fra vår gode Frelser og vår store Far.

Så sender vi en særskilt hilsen og takk til Dem som er syk og ønsker Dem himmelens rike velsignelse så De endog under sykdommen må få erfare julens dype fred og glede! Johs. 1, 12.

Gudstjenester.

1. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Hovin kirke med ofring til NMS. — Kirkebuss fra Mørk kl. 10.15 om Frøhaugen.

1. juledag kl. 17: Høytidsgudstjeneste i Spydeberg kirke med ofring til NMS. — Kirkebuss fra Dingstad kl. 10.15 om Knapstad.

2. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Heli kirke med ofring til NMS.

Nyttårsaftnen kl. 23: Midnattsgudstjeneste i Spydeberg kirke. — Kirkebuss fra Dingstad kl. 22.15 om Knapstad.

1. nyttårsdag kl. 11: Høymesse med nattverd i Hovin kirke. — Kirkebuss fra Svenneby kl. 10.15 om Solberg.

Søndag 8. januar kl. 11: Høymesse i Heli kirke.

Søndag 15. januar kl. 11: Høymesse i Spydeberg kirke. — Kirkebuss.

Søndag 22. januar kl. 11: Høymesse i Hovin kirke. — Kirkebuss fra Mørk kl. 10.15.

Søndag 29. januar kl. 11: Høymesse i Spydeberg kirke. — Kirkebuss.

Ektevigde.

6. november: Portierassistent Ove Ernst Ødegård, Strømli og Muriel Johanne Paulsen fra Sør-Varanger.

12. november: Lagerarbeider Arve Nygård, Solbergfoss og Aslaug Otilie Solberg, Hovin.

19. november: Fabrikkarbeider Arve Mørk, Harestad og hjv. Alfhild Johanne Bjerke, Sundby.

26. november: Trelasthandler Asbjørn Mørk, Nord-Mørk og Gunvor Helene Grøtvedt, Hovin.

3. desember: Agronom Hans Julius Tannum, Rud i Hovin og laboratorieassistent Gudrun Viktoria Hansen (Alfredsen), Rud i Hovin.

10. desember: Forpakter Erling Anton Nilsen, Haslerud i Hobøl og Ingrid Charlotte Foss, Asnes i Skiptvet.

<p>Sverre Nilsen Spydeberg, tlf 136 a. Bilforretning og verksted.</p>	<p>E. A. Skullerud ass. landhandel. Spydeberg, tlf. 15.</p>
<p>A.s Spydeberg Handelsforening Tlf. 13 og 120. Glass, stentøy, kolonial og bygningsartikler. Egen avdeling for skotøy og manufaktur.</p>	<p>Spydeberg Sparebank — Opprettet 1859 — Utfører alle alminnelige bankforretninger. Kontortid: Alle hverdager kl. 9—13 og fredag dessuten kl. 16—17. Tlf. Spydeberg 7.</p>
<p>Magnus Pettersen anbefaler store og små busser til turkjøring. Tlf. 69, Spydeberg.</p>	<p>Hans Alvim Kolonial — Glass — Stentøy — Kjøkkenutstyr. Spydeberg, tlf. 178.</p>
<p>Spydeberg Manufaktur T. Lunder. Klær, tøy, leketøy m. m. m.</p>	<p>Arne Nygaard ass. landhandel. Tlf. Godheim 224.</p>
<p>A. Lageraaen ass. landhandleri ved Myhra-krysset. Tlf. 145, Spydeberg.</p>	<p>Aksel Hestengen, Spydeberg Sportsforretning. Bensin, olje, gummi. Reparasjonsverksted. Tlf. 43.</p>
<p>Dagny Ødeli, Spydeberg Melk og kolonialforretning. Spydeberg, tlf. 180.</p>	<p>Jens Buer Elektrisk forretning. Spydeberg, tlf. 146.</p>
<p>Einar Guddal Snekkerverksted. Karosserireparasjon — Dreing. Tlf. Spydeberg 198.</p>	<p>Spydeberg Stenhuggeri Konrad Jacobsen. Gravmonumenter m. m. Tlf. 205.</p>
<p>Aksel Sørby Kolonial — Manufaktur. Malerverer — Bygningsartikler. Tlf. Spydeberg 152.</p>	<p>Spydeberg Kjøttforretning Inneh. Brødr. Helle. Tlf. 184, Spydeberg.</p> <p>Kjøtt og fleisk, alle slags deiger og pølsevarer, samt smørbrød-pålegg.</p>
<p>Lege Martin Schou Spydeberg, tlf. 105.</p>	<p>Græshagen Hønseri Godkjent Avlscenter. Spydeberg, tlf. 138.</p>